

когато решихме да ти припомнимъ, че си дъщеря на Каляна. И за какво дойде тукъ.

Той помълча малко. Следъ това добави съ бавенъ, тѣженъ и неумолимъ гласъ:

— Азъ ти нося решението на тайния съветъ.

Мария стана. Побледнѣла. Съ трѣпнещи устни. Ослуша се, обгърна съ взоръ стаята. Следъ това лицето ѝ сякашъ окаменѣ. Строго и безстрастно.

— Нека чуя решението на съвета. Азъ съмъ дала клетва, че ще го изпълня.

— Богомилитѣ мратъ по кладитѣ, тъмницитѣ сж пълни съ бунтовници... Цѣла България загива подъ безумната властъ на Борила. Бунтътъ е отново готовъ, както преди три години. Когато ти замина... Ерикъ Филандъръ е прѣчката, последната прѣчка, за да избухне възстанието още утре. Когато чуемъ, че Борилъ е лишенъ отъ мощния си съюзникъ, въ сжщия мигъ гончиитѣ ни ще полетятъ къмъ стана на Иоановитѣ войскари. Разбра ли ме добре?

Гласътъ ѝ прозвуча сухо и беззвучно.

— Разбрахъ.

Одетъ безшумно се появи на прага.

Сжщата вечеръ Аври спрѣ внимателно сивитѣ си очи връзъ промѣненото, отслабнало лице на жена си.

— Никога не сте изглеждали тѣй зле, Мария — попита загрижено той. — Какво става съ васъ? Ще повикамъ още утре нови цѣлебници.

Тя леко се усмихна. Дигна глава отъ книгата, която бѣ разгърнала.

Цѣлебници... Ако можеше да има лѣкъ за мжката ѝ. Утеха за сърдцето, което трѣбваше вече втори пѣтъ да се пречупи. Не бѣше ли много това, което се искаше отъ слабата ѝ женска ржка? Можеше ли нѣкой да знае какъ тя бѣ прекарала тази страшна нощъ, която бѣ оставила такива жестоки следи по безсънното ѝ лице.

— Азъ не ще мога да замина спокоенъ, Мария. Искамъ да знамъ какво ви е? Какво ви липсва... Отъ какъзо страдате...